

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 491/2020-67

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Križiakom, advokátska kancelária, Moyzesova 46, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 a jeho uznesením z 25. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti [REDAKČIA] **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia ústavnej sťažnosti

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 491/2020-20 z 22. októbra 2020 bola prijatá na ďalšie konanie ústavná sťažnosť [REDAKČIA]

██████████, ██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 a jeho uznesením z 25. mája 2020. Vo zvyšnej časti (postup a rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho) ústavný súd sťažnosť odmietol.

2. Podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd upustiť od ústneho pojednávania, ak je na základe podaní účastníkov a spisov predložených ústavnému súdu zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Zohľadniac aj podania účastníkov konania ústavný súd prejednal ústavnú sťažnosť na neverejnom zasadnutí druhého senátu.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. PK 2 T 46/2013 z 10. januára 2014 bola odmietnutá podaná obžaloba prokurátora smerujúca, inter alia, aj proti sťažovateľovi, a to pre závažné procesné chyby a porušenia práv obhajoby s tým, že vec bola vrátená do prípravného konania.

4. Na základe sťažnosti prokurátora uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 4/2014 z 2. apríla 2014 (ďalej aj „odvolací súd“, resp. „dovolací súd“) bolo zrušené uznesenie špecializovaného súdu o odmietnutí obžaloby a prikázalo sa mu vec prejednať a rozhodnúť. Odvolací súd rozhodoval v zložení Dr. Duľa (predseda senátu), Dr. Krajčovič a Dr. Štepánik (členovia senátu). Podľa názoru sťažovateľa je zrejmé už na prvý pohľad, že obsah uznesenia špecializovaného súdu o odmietnutí obžaloby je diametrálne odlišný od ducha a obsahu konečného rozsudku špecializovaného súdu, ktorým bol sťažovateľ odsúdený.

5. Pokiaľ boli výpovede svedkov z prípravného konania v podstate zhodné s výpoveďami na hlavnom pojednávaní, potom bolo nepochopiteľné, zarážajúce, ale aj neobvyklé, že špecializovaný súd odrazu zásadným spôsobom zmenil názor na charakter, hodnovernosť a motiváciu vykonaných dôkazov.

6. Po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu špecializovaný súd v ďalšom postupoval v rozpore s ustanovením § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, keď neurčil rozsah a spôsob dokazovania a tento ani neoznámil dotknutým osobám. Nebolo riadne určené, ktorých svedkov špecializovaný súd vypočuje, ktoré dôkazy získané v prípravnom konaní sú nepoužiteľné, a nebudú preto vykonané, nebola vôbec hodnotená zákonnosť získania dôkazov a nebolo ani určené, ktorí z navrhnutých svedkov nebudú vypočutí.

7. K návrhom obhajoby sa predseda senátu vôbec nevyjadril (teda ich nezaradil do rozsahu dokazovania, no ani ich neodmietol). Tento postup spôsobil neskôr aj nerovnovážny stav a narušenie zásady rovnosti strán konania, lebo v konaní boli realizované úplne všetky návrhy prokurátora, no návrhy obhajoby boli považované za nadbytočné.

8. Špecializovaný súd po zrušení jeho uznesenia o odmietnutí obžaloby nekriticky a v rozpore s predchádzajúcim právnym názorom arbitrárne prevzal právnu kvalifikáciu skutku uvedenú v obžalobe [zločin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) a ods. 3 Trestného zákona formou spolupáchateľstva], a to ešte vo fáze pred začatím hlavného pojednávania. Týmto spôsobom došlo k zásadnému obmedzeniu rozsahu dokazovania, hoci práve dokazovanie smerujúce k posúdeniu oprávnenosti uplatnených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty považoval špecializovaný súd za výsostne potrebné ešte v uznesení o odmietnutí obžaloby z 10. januára 2014.

9. Ostalo všeobecnými súdmi absolútne nepovšimnuté, že celé trestné stíhanie proti sťažovateľovi sa začalo na základe akceptovania zjavne nezákonného obrazovo-zvukového záznamu orgánmi činnými v trestnom konaní. Všetky následné dôkazy sa potom odvíjali od dôkazu získaného flagrantným porušením zákona. Pritom tento dôkaz bol od začiatku povýšený na úroveň kľúčového elementu dokazovania. Keby záznam nebol (správne má

byť zrejme bol, pozn.) získaný nezákonným spôsobom, teda keby neexistoval, nebolo by ani prípadu a v rámci neho získaného zmanipulovaného svedectva svedkyne Z [REDACTED]. V duchu teórie „ovocia z otráveného stromu“ možno konštatovať, že všetky dôkazy získané a zabezpečené na podklade nezákonne zabezpečenej a akceptovanej obrazovo-zvukovej nahrávky mali byť označené ako procesne nepoužiteľné a neprípustné. Podľa tejto ustálenej doktríny sa neprípustnosť nevzťahuje priamo len na nezákonne získané dôkazy, ale neprípustné sú aj akékoľvek iné dôkazy zadovážené na základe informácií získaných protiprávne.

10. Z judikatúry je zjavné, že ak je čo i len jeden nezákonný dôkaz súčasťou hodnotenia rozhodujúceho pre výrok, je toto rozhodnutie nezákonné.

11. Špecializovaný súd si vyhradil rozhodnutie o vylúčení dôkazu (nezákonne získaného záznamu) až na záver dokazovania, čím celé konanie zaťažil procesnou vadou, pretože svedkovia vypovedali pod jeho vplyvom, čo svedkyňa Z [REDACTED] dokonca na začiatku svojej výpovede dvakrát potvrdila.

12. Odvolací súd ignoroval dôvodné námietky obhajoby, ktorá nevytýkala začatie vyšetrovania na základe nezákonne získaného záznamu. V skutočnosti totiž namietala, že nezákonný dôkaz bol počas vyšetrovania (napr. svedkyňi Z [REDACTED] pred jej výsluchom) prehrávaný, v dôsledku čoho vypovedala iba na základe jeho vzhliadnutia a pod jeho vplyvom. Zároveň bola počas celého konania v podstate držaná v neistote, či bude dôkaz označený za použiteľný alebo nepoužiteľný, hoci sa o tom malo rozhodnúť na začiatku prejednávania trestnej veci.

13. Rozsudkom špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 3. decembra 2014 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu podplácania v spolupáchateľstve podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b), ods. 3 a § 20 Trestného zákona a bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

14. Odmietnutie návrhu obhajoby, neakceptovanie logických vysvetlení, nepripojenie iných s vecou súvisiacich a mnohé vysvetľujúcich vyšetrovacích spisov zo stíhania Z [REDACTED], B [REDACTED] a S [REDACTED], nedostatočná a neobjektívna analýza dôkazov a nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie malo za následok stav, v ktorom špecializovaný súd rozhodol na základe neúplných skutkových zistení. Aj nesprávna aplikácia zákona, ktorá sa premietla do rozsudku, spôsobila jeho nezrozumiteľnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nezákonnosť. Došlo k svojvoľnému a neopodstatnenému upravovaniu znenia skutkovej vety, a to bez návrhu prokurátora. Suplovaním práce prokurátora špecializovaný súd prevzal na seba úlohu, ktorá mu v kontradiktórnom procese neprislúcha, pričom tým narušil zásadu rovnosti strán.

15. Svedectvo Z [REDACTED] bolo jednoznačne spochybnené jej statusom obvinenej osoby v trestnom stíhaní vedenom proti nej. Mala byť obvinená z obzvlášť závažného zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona so sadzbou 10 až 15 rokov. Napriek tomu však v apríli 2013 bola samostatne obvinená z trestného činu prijímania úplatku, no nebolo jej vznesené obvinenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podľa § 329 ods. 3 Trestného zákona. Sťažovateľ paradoxne zaznamenal opačné zachádzanie so svedkom K [REDACTED]. Aj keď bol tento v inom konaní obvinený rovnakým vyšetrovateľom ako Z [REDACTED] a B [REDACTED], bol následne obratom obžalovaný a súdom „odmenený“ uložením sedemročného nepodmienečného trestu. Takýto trest „prednostne získal“ práve preto, že si „dovolil“ nespolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a neusvedčovať sťažovateľa v rozpore s predstavami vyšetrovateľa a prokurátora.

16. Celkový konkrétny rozsah a obsah výpovedí Z [REDACTED] nebol nikdy podrobený žiadnej relevantnej kritike. Objektívne nie je v možnostiach bežnej ľudskej pamäti zapamätať si také množstvo účtovných, daňových a iných detailov, ktoré sa datovali do obdobia rokov 2009 a 2010. Z [REDACTED] v roku 2014 detailne vypovedala o skutočnostiach, ktoré sa mali udiť v roku 2010. Z hlavy si pamätala dátumy, sumy, názvy spoločností, priebeh kontrol a pod. Bežný jednotlivец si detailne nemôže pamätať, čo robil mesiac dozadu, a určite sa nemôže presne pamätať na to, čo v detaile robil pred štyrmi rokmi, teda tak, ako to bolo u Z [REDACTED] j.

17. Aj výpoveď B [REDAKOVANÉ] bola výsledkom pochybného a naučeného svedectva z druhej ruky. Nikdy nebola svedkom skutku, ktorý bol sťažovateľovi kladený za vinu. Jej výpoveď bola jednoznačne naučeným a reprodukoványm svedectvom a bola poznačená minimálne rovnakými vadami ako v prípade Z [REDAKOVANÉ]. Aj v jej prípade je podstatný status obvinenej osoby v trestnom stíhaní vedenom proti nej.

18. Svedectvo S [REDAKOVANÉ] bolo podstatne diskvalifikované presadzovaním jeho finančných záujmov, jeho podvodným konaním, jeho zaujatým postojom k osobe sťažovateľa, ktorý mu stál v ceste, jeho pomerom k prejednávanej veci, ako aj protežovaním jeho osoby zo strany orgánov činných v trestnom konaní.

19. Právna kvalifikácia skutku ustálená v rozsudku musí byť uveriteľná, racionálna a nespochybniteľná. Pri korupčnom konaní musí aj samotný príslub tzv. úplatku byť jasný, zrozumiteľný, vážny a preukázaný. Aj keby hypoteticky dal sťažovateľ príslub finančného plnenia Z [REDAKOVANÉ] (čo sťažovateľ popiera), z jeho neskoršieho správania nikdy nevyplývalo, že by takýto príslub (ak by aj existoval) mohol byť myslený vážne.

20. Všeobecné súdy neposkytli presvedčivé odôvodnenie svojich rozhodnutí. Úplnou absenciou odôvodnenia trpí nevysvetliteľné zaokrúhlenie údajne vyplatenej čiastky 312 930,97 € na 290 000 €, čo má podľa Z [REDAKOVANÉ] predstavovať 10 % z bezproblémovo vyplatených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty. Ide o otázku zásadného významu, pretože nebol vykonaný jediný dôkaz potvrdzujúci túto výšku úplatku okrem výpovede samotnej Z [REDAKOVANÉ]. Ide pritom o kľúčovú otázku pre správnu právnu kvalifikáciu skutku majúcu rozhodujúci vplyv na výšku trestnej sadzby.

21. Špecializovaný súd v odôvodnení rozsudku rozvíja úvahu o tom, ako mohlo dôjsť k zaokrúhleniu sumy 312 930,97 € na 290 000 €, no bez akejkoľvek opory v dôkazoch. Dôvod zaokrúhlenia sumy na 290 000 € bol vyvodený iba z údajného duševného postoja sťažovateľa k výške odmeny Z [REDAKOVANÉ], podľa ktorého sa mu odmena zdala príliš vysoká, a preto je pravdepodobné, že chcel odmenu zaokrúhliť smerom nadol na 290 000 €. Ide však iba o abstraktné dohady.

22. V popise skutku v rozsudku špecializovaného súdu je uvedené, že Z [REDACTED] predčasne poskytovala informácie o došlých dožiadaniach z iných daňových úradov, z polície alebo colného úradu aj formou fotokópií tak, aby sa o nich obžalovaní dozvedeli skôr, ako im na to vznikne nárok. Pritom Z [REDACTED] nikdy nekonkretizovala žiadnu písomnosť, ktorú mala poskytnúť, ale ani neuviedla, či išlo o písomnosti týkajúce sa spoločností uvedených v popise skutku obžaloby. Obžaloba nebola spôsobilá identifikovať ani jedno podanie z daňových spisov jednotlivých obchodných spoločností, ktoré by Z [REDACTED] označila ako podanie, ktoré odovzdala bez právneho nároku.

23. V rozsudkoch sa opakovane uvádzajú vyplatené nadmerné odpočty dane z pridanej hodnoty zabezpečené Z [REDACTED], a to podľa jednotlivých obchodných spoločností a podľa jednotlivých zdaňovacích období. Súčet týchto súm by mal predstavovať objem vyplatených prostriedkov v celkovej výške asi 3 125 000 €. Z tejto sumy predstavuje 10 % čiastka 312 500 €. Aj keby sa pripustilo tvrdenie Z [REDACTED] (ktoré si osvojili aj súdy), že „sa to nejako zaokrúhlilo“, je v rozpore s rozumom, prečo by sa práve takýmto spôsobom zaokrúhľovala suma 312 500 €, a to práve na sumu 290 000 € (teda nie napríklad logickejšie na okrúhlu sumu 300 000 €).

24. V prejednávanej veci existujú aj omnoho väčšie rozpory, ktoré ostali nepovšimnuté.

25. Vyšetrovateľ s prokurátorom si svojvoľne a v rozpore so skutočnosťou vytvorili schému firiem a uplatnených nadmerných odpočtov tak, aby tá zodpovedala +/- sume 290 000 €, teda sume, ktorá by predstavovala 10 % z celkových uplatnených a vyplatených nadmerných odpočtov. Túto čiastku vo výške 290 000 € ustálili len z nahrávky predloženej S [REDACTED]. Pozornosti súdu uniklo, že práve Z [REDACTED] v rozhodnom období priznala, schválila a podpisovala pre obchodnú spoločnosť [REDACTED], za január až apríl 2010 naraz aj ďalšie poukazy na uplatnené nadmerné odpočty v celkovej výške 1 605 435 €. Sťažovateľ sa dôvodne pýtal, prečo neboli zarátané aj tieto položky. Odpoveď je podľa jeho názoru jednoznačná. Zahrnutie aj týchto položiek pre Z [REDACTED] (z ktorej by 10 % predstavovalo ďalších 160 000 €) by vôbec nezapadalo do celkovej konštrukcie, resp. schémy vytvorenej vyšetrovateľom a prokurátorom. Nezapadlo by to ani do sumy 290 000 €

vyabstrahovanej z nezákonne nadobudnutej nahrávky. To isté platí aj v prípade obchodných spoločností [REDACTED], [REDACTED], ale aj [REDACTED]
[REDACTED]

26. Jedno z najmarkantnejších pochybení v záveroch všeobecných súdov je ich stotožnenie sa s účelovým zahrnutím vyplateného nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie september 2010 vo výške 534 860,45 € obchodnou spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED], do úplatkovej schémy. Pritom išlo o legálny zdaniteľný obchod a všetko prebehlo v súlade so zákonom. Potvrdzoval to znalecký posudok predložený sťažovateľom odvolaciemu súdu. Vyplývalo z neho, že uplatnenie práva na odpočítanie dane bolo v súlade so zákonom. Neexistoval preto žiaden logický dôvod sľúbiť Z [REDACTED] 10 % odmenu vo forme úplatku za jednoducho skontrolovateľný, bezchybný a právom uplatnený nadmerný odpočet.

27. Obhajoba upozorňovala aj na to, že tvrdenie Z [REDACTED] o urýchlení daňových kontrol nikto nepotvrdil. To isté sa vzťahuje aj na určovanie, komu zasielať dožiadania, na obstarávanie bezproblémového vrátenia a vyplatenia nadmerných odpočtov a na údajnú existenciu nejakej tolerančnej (asi má byť tolerovateľnej, pozn.) výšky nadmerných odpočtov. Ani na tieto námietky obhajoby nedali všeobecné súdy uspokojivú odpoveď.

28. Neexistoval relevantný a spôsobilý dôkaz svedčiaci o tom, že by Z [REDACTED] 15. decembra 2010 skutočne dostala úplatok vo výške 40 000 €. Odovzdanie takéhoto údajného úplatku sa neobjavilo nikde, teda ani na nezákonnej nahrávke kolujúcej po internete. Svedčila o tom len Z [REDACTED].

29. Kvalifikácia skutku ako zločinu podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) a ods. 3 Trestného zákona formou spolupáchateľstva bola nesprávna, keďže ustálená výška škody 290 000 € (škoda veľkého rozsahu) nemala oporu vo vykonanom dokazovaní. V tejto súvislosti je významné, že na začiatku bol sťažovateľ obvinený iba z prečinu podplácania.

30. Aj z uvedených dôvodov podal sťažovateľ (ale aj prokurátor v jeho neprospech) proti rozsudku špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 3. decembra 2014 odvolanie.

31. Rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 6/2015 z 28. apríla 2015 bol rozsudok špecializovaného súdu zrušený v celom rozsahu a sťažovateľ bol uznaný za vinného aj za skutok popísaný v rozsudku, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Odvolací súd konal a rozhodoval v senáte zloženom z predsedu senátu Dr. Krajčoviča a členov senátu Dr. Duľu a Dr. Paludu.

32. Uznesením dovolacieho súdu sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 z 28. mája 2020 bolo dovolanie sťažovateľa proti rozsudku odvolacieho súdu odmietnuté. Dovolací súd rozhodoval v päťčlennom senáte zloženom z predsedu senátu Dr. Hatalu a členov senátu Dr. Serbovej, Dr. Klimenta, Dr. Šiškovej a Dr. Bargela.

33. Sťažovateľ považuje za paradoxné, že porušovanie jeho práv pokračovalo aj v dovolacom konaní. Predseda senátu Dr. Hatala bol tou osobou, ktorá ako člen senátu stála za uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 6 Tost 40/2014 z 10. decembra 2014, ktoré ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 237/2015 z 3. februára 2016 označil za porušovanie práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy. Rovnako ďalší člen dovolacieho senátu Dr. Kliment bol ešte v roku 2017 vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vedených proti sťažovateľovi a jeho synovi (napr. aj v inom dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2017). Uznesenie sp. zn. 5 Ndt 15/2017 z 27. júna 2017 hovorí jasne o tom, že Dr. Kliment je vylúčený z rozhodovania akejkoľvek veci pre pomer k stranám konania, teda aj ku sťažovateľovi a jeho synovi.

34. Vzhľadom na uvedené je nepochopiteľné, ako mohli dvaja z piatich členov dovolacieho senátu byť účastní pri posudzovaní dôvodnosti dovolania sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa je namieste otázka, prečo títo konkrétni členovia senátu nevyslovili v konaní o dovolaní svoju zaujatosť.

35. Porušenie práva na zákonného a nestranného sudcu vidí sťažovateľ aj v rozhodovaní o jeho odvolaní. Po podaní obžaloby špecializovaný súd uznesením z 10. januára 2014 rozhodol o odmietnutí obžaloby pre závažné procesné chyby a porušenia práv obhajoby. Po podaní sťažnosti prokurátora odvolací súd v senáte zloženom z predsedu senátu Dr. Duľu a členov senátu Dr. Krajčoviča a Dr. Štepánika zrušil uznesenie

o odmietnutí obžaloby a prikázal špecializovanému súdu vec prejednať a rozhodnúť (uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 2 Tost 4/2014 z 2. apríla 2014).

36. Senát odvolacieho súdu 2 To na čele s predsedom senátu Dr. Duľom bol jediným zákonným senátom príslušným rozhodovať neskôr o odvolaniach. Rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 6/2015 z 28. apríla 2015 práve senát 2 To odvolanie sťažovateľa zamietol. Rozhodoval však v zložení, v ktorom ako nový predseda senátu už vystupoval Dr. Krajčovič, Dr. Duľa bol náhle iba členom senátu a novým členom senátu sa stal Dr. Paluda. Odvolací súd nezdôvodnil, prečo sa stal Dr. Krajčovič predsedom senátu namiesto Dr. Duľu, nevysvetlil, prečo vec referoval práve Dr. Paluda, ktorý ani nebol pôvodným členom odvolacieho senátu rozhodujúcim vo veci po podaní obžaloby, a prečo už Dr. Štepánik nefiguruje ako člen odvolacieho senátu pri posudzovaní odvolania sťažovateľa.

37. Porušenie práva na zákonného sudcu vidí sťažovateľ aj v rozhodovaní špecializovaného súdu. V inom trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi za vyfabulovaný skutok marenia spravodlivosti na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 1 T 8/2016 bol zabezpečený do spisu obrazový záznam zo súdnej siene v budove špecializovaného súdu, ktorý dokumentoval pohyb a správanie osôb na hlavnom pojednávaní konanom 22. mája 2014 i mimo neho. Záznam mal podľa vyšetrovateľa a prokurátora dokazovať, že sťažovateľ sa vyhrážal Z [REDACTED] a túto zastrašoval, hoci nič takého sa zo záznamu nedalo identifikovať, keďže sťažovateľ sa takéhoto konania preukázateľne nedopustil. Práve na základe obsahu videozáznamu bolo možné identifikovať, že sa skutok nestal. Zároveň po náhodnom zhliadnutí celej videonahrávky bolo možné identifikovať správanie prokurátora Dr. Špirka a predsedu senátu Mgr. Matela, ktoré v očiach sťažovateľa, ako aj v očiach objektívneho pozorovateľa muselo vrhnúť negatívne svetlo na vieru v nestranné a nezaujaté rozhodovanie. Tieto dve osoby sa stretli v súdnej sieni bezprostredne potom, ako sa skončilo hlavné pojednávanie, na ktorom bola celý deň vypočúvaná Z [REDACTED]. Na hlavnom pojednávaní konanom 22. mája 2014 sa mal sťažovateľ podľa Z [REDACTED] v čase od 13:11:53 h do 13:11:59 h dopustiť jej zastrašovania verbálnou a neverbálnou formou. Po skončení hlavného pojednávania o 16:51 h sa prokurátor Špirko stretol v priestoroch súdu so Z [REDACTED] a inštruoval ju, ako, prečo, kedy a komu má podať trestné oznámenie za vyfabulovaný skutok proti sťažovateľovi. Potom,

ako prokurátor Špirko inštruoval Z [REDAKOVANÉ] a iniciatívne ju odviezol preč vlastným autom z areálu špecializovaného súdu, v priebehu hodiny sa tam vrátil. Následne o 17:57:20 h vošiel podľa obrazového záznamu do súdnej siene, kde sa stretol s Mgr. Matelom, ktorý ho už očakával viac ako 10 minút. Na tomto stretnutí prokurátor Špirko nepravdivo informoval predsedu senátu Mgr. Matela o vymyslenej udalosti pre jediný účel, a to ešte viac očierniť sťažovateľa „v očiach“ súdu. Toto nepatričné stretnutie (bez akejkoľvek prítomnosti obhajoby) trvalo viac ako hodinu, teda minimálne do 19:00 h, keď sa obrazový záznam ukončil. Už len samotné podozrenie z takéhoto stretnutia a viac ako hodinový rozhovor medzi prokurátorom a predsedom senátu bezprostredne po skončení hlavného pojednávania vo veci sťažovateľa porušuje zásadu nestrannosti a nezaujatosti súdu, rovného postavenia procesných strán a zdržania sa správania, ktoré by mohlo naznačiť neobjektívne a zaujaté rozhodovanie súdu. Minimálne od tohto okamihu bolo povinnosťou predsedu senátu Mgr. Matela oznámiť stranám na najbližšom hlavnom pojednávaní objektívne existujúcu jeho zaujatosť v prejednávanej veci s tým, že z prípadu mal odstúpiť. To isté sa vzťahuje aj na prokurátora Špirka.

38. Podľa presvedčenia sťažovateľa na základe uvedeného je vylúčené, aby predseda senátu Mgr. Matel mohol objektívne, nestranne a nezaujato posúdiť opodstatnenosť trestného stíhania sťažovateľa.

39. Sťažovateľ napokon poukazuje aj na niektoré skutočnosti nepatriace bezprostredne do rámca predmetného konania, keďže aj tieto majú podľa jeho názoru na správnosť napádaných rozhodnutí všeobecných súdov podstatný vplyv.

40. Po právoplatnom skončení trestnej veci sťažovateľa a po jeho nástupe do výkonu trestu nastali niektoré udalosti, ktoré sťažovateľ vopred predvídal a ktoré potvrdzovali jeho presvedčenie, že bol odsúdený na základe nespravodlivého súdneho procesu, za použitia nelegálnych dôkazov, za pomoci flagrantných porušení zákona, za sprievodu zneužívania práv verejného činiteľa, ako aj realizáciou tzv. selektívnej spravodlivosti.

41. Došlo k poskytnutiu nenáležitých výhod a odmeňovania svedkyňiam B [REDAKOVANÉ] a Z [REDAKOVANÉ] za ich naučené svedectvá v trestných konaniach proti

sťažovateľovi. Najmä v prípade Z [REDAKOVANÉ] sa jej opakovane poskytovali neoprávnené výhody aj za to, že bola ochotná sťažovateľa krivo obviňovať zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti.

42. Prokurátor so svedkyňou B [REDAKOVANÉ] 10. apríla 2015 uzatvoril dohodu o vine a treste týkajúcu sa skutku prijímania úplatku. B [REDAKOVANÉ] ako bývalej riaditeľke daňového úradu (teda verejnému činiteľovi) navrhol prokurátor smiešny peňažný trest vo výške 2 000 €. Dohoda o vine a treste bola schválená uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 3 T 15/2015 z 5. mája 2015.

43. Ďalej sa prokurátor „odvďačil“ aj svedkyňi Z [REDAKOVANÉ], ktorej bez zákonného dôvodu umožnil vyhnúť sa verejnému súdnemu prejednávaniu jej trestnej činnosti a spravodlivému trestu. V rozpore so zákonom uznesením zo 14. augusta 2015 trestné stíhanie proti nej pre trestný čin prijímania úplatku podľa ustanovenia § 329 ods. 2 Trestného zákona podmienenečne zastavil, čím úmyselne zneužil svoju právomoc a selektívnym prístupom zvýhodnil Z [REDAKOVANÉ], ktorá takto unikla trestu. Každé trestné oznámenie sťažovateľa v tomto smere bolo odmietnuté.

44. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na zákonného a nestranného sudcu obsiahnuté v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd porušené bolo, a to vo veci rozhodovania trestnej veci sťažovateľa na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK-2T/46/2013, vo veci rozhodovania o odvolaní sťažovateľa postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 2To/6/2015 a vo veci rozhodovania o dovolaní sťažovateľa postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 2TdoV/7/2018.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie, právo na súdnu ochranu, základné právo na účinný opravný prostriedok obsiahnuté v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 6 ods. 1 a v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo, a to postupom a rozhodnutím o obžalobe v trestnej veci sťažovateľa na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku vedenej pod sp. zn. PK-2T/46/2013, vo veci rozhodovania o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku postupom

a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 2To/6/2015 a postupom a rozhodnutím o dovolaní sťažovateľa na Najvyššom súde Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 2TdoV/7/2018.

3. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prejednanie a rozhodnutie veci v primeranej lehote, obsiahnuté v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušené bolo, a to vo veci rozhodovania o dovolaní sťažovateľa postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 2TdoV/7/2018.

4. Zrušuje sa Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2TdoV/7/2018 zo dňa 25.05.2015 (správne má byť zrejme 25.05.2020, pozn.) a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. Zrušuje sa Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2To6/2015 zo dňa 28.04.2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

6. Zrušuje sa Rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pod sp. zn. PK-2T/46/2013 zo dňa 03.12.2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

7. Zrušujú sa aj všetky príslušné rozhodnutia, ktoré na zrušené rozhodnutia nadväzujú.

8. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva primerané zadosťučinenie vo výške 10.000,-€, ktoré mu je povinný vyplatiť Najvyšší súd SR... do dvoch mesiacoch od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

9. Najvyšší súd SR..., je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu ako advokáta JUDr. Viktora Križiaka do dvoch mesiacoch od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Vyjadrenia najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

45. Z vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu č. KP 3/2020-528, Tpj 126/2020 z 12. novembra 2020 doručeného ústavnému súdu 23. novembra 2020 vyplýva, že účasť na rozhodovaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o väzbe nevyučuje sudcu z následného rozhodovania o opravnom prostriedku vo veci samej (§ 31 Trestného

poriadku). Z tohto pohľadu nie sú výhrady sťažovateľa voči predsedovi senátu Dr. Hatalovi vo veci sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 opodstatnené.

46. Účinky rozhodnutia o (ne)vylúčení sudcu z vykonávania úkonov trestného konania podľa § 32 Trestného poriadku v spojení s § 31 ods. 1 Trestného poriadku sa vzťahujú na celé trestné konanie, ktorým sa rozumie konanie podľa Trestného poriadku (§ 10 ods. 14 Trestného poriadku), teda aj na prípadné konanie o dovolaní. Z povahy veci zároveň vyplýva, že kým právoplatné rozhodnutie o vylúčení sudcu z vykonávania úkonov trestného konania nemožno v zásade v ďalšom priebehu konania zvrátiť, záver o nevylúčení sudcu môže byť súdom toho istého stupňa prehodnotený iba vtedy, ak nastanú (vyjdú najavo) nové okolnosti, ktoré neboli pri pôvodnom rozhodovaní posudzované.

47. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ndt 7/2013 z 19. apríla 2013, ktoré bolo vydané v trestnej veci, v ktorej sťažovateľ napáda postup a rozhodnutie najvyššieho súdu, vyplýva, že predmetom posudzovania boli tie isté okolnosti ako vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Ndt 15/2017, a tieto boli v samostatných trestných veciach iba odchyľne posúdené (čo nemožno pri rozhodovaní v rôznych veciach nikdy vylúčiť). V konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 tak nevyšli najavo nové skutočnosti, ktoré by mali byť opätovne posudzované a mohli viesť k prehodnoteniu pôvodného rozhodnutia o nevylúčení Dr. Klimenta z vykonávania úkonov v danej veci a ktoré by bol Dr. Kliment povinný podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku oznámiť. Ak sa sťažovateľ domnieval, že takouto okolnosťou bolo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Ndt 15/2017 z 27. júna 2017 (vydané v inej trestnej veci), mohol (a mal) v tomto smere vzniesť námietku zaujatosti, s ktorou by sa dovolací súd musel vysporiadať. Predmetná vec bola totiž dovolaciemu súdu predložená 24. augusta 2018, teda v čase, keď sťažovateľ musel vedieť o vylúčení Dr. Klimenta v inej jeho trestnej veci. Pokiaľ tak neurobil, potom v tejto časti nevyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd priznáva. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že sťažovateľ bol v dovolacom konaní povinne zastúpený obhajcom. Súčasťou riadneho výkonu advokácie je pritom aj povinnosť advokáta postupovať tak, aby jeho klient včas uplatnil námietku zaujatosti, čo v sebe zahŕňa aj zistenie informácií o zložení senátu, ktorý bude vo veci rozhodovať, a to jednoduchým

dopytom adresovaným súdu (osobitne vo veciach, v ktorých má súd možnosť rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí).

48. Predseda najvyššieho súdu preto navrhuje ústavnej sťažnosti nevyhovieť, pričom zároveň súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

49. Z vyjadrenia predsedu senátu 2 Tdo V dovolacieho súdu sp. zn. 2 Tdo V 7/2018, Tpj 126/2020 zo 4. novembra 2020 pripojeného k vyjadreniu predsedu najvyššieho súdu z 12. novembra 2020 a spolu s ním doručeného ústavnému súdu 23. novembra 2020 vyplýva, že tvrdenie sťažovateľa o neoznámení námietky zaujatosti Dr. Klimenta nie je v súlade so skutočnosťou. Dr. Kliment 19. apríla 2013 ohlásil svoju zaujatosť z dôvodu priateľských vzťahov so sťažovateľom (dcéry Dr. Klimenta vyrastali s dcérou sťažovateľa) v rámci sťažnostného konania proti rozhodnutiu špecializovaného súdu o nevzatí sťažovateľa do väzby. Na podklade uvedeného oznámenia bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ndt 7/2013 z 22. apríla 2013 rozhodnuté o nevyklúčení Dr. Klimenta z vykonávania úkonov trestného konania. Následne Dr. Kliment bol súčasťou sťažnostného senátu 5 T, ktorý zrušil napadnuté uznesenie špecializovaného súdu a vzal sťažovateľa do väzby.

50. Je zjavné, že v predmetnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté o nevyklúčení Dr. Klimenta (aj keď v štádiu prípravného konania, ktoré po podaní obžaloby pokračovalo na špecializovanom súde pod sp. zn. BB-2 T 46/2013). Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ndt 7/2013 z 22. apríla 2013 je súčasťou spisu a sťažovateľ mal možnosť sa s ním oboznámiť.

51. Z uvedených dôvodov Dr. Kliment opätovne už neoznámil svoju zaujatosť v rámci dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2018.

52. V dovolacom konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2017 (konanie vedené na špecializovanom súde pod sp. zn. BB-4 T 19/2015) bola rozdielna situácia, keďže Dr. Kliment mal v danom trestnom konaní rozhodovať ako člen senátu nadriadeného súdu až v rámci dovolacieho konania. Vtedy mohol prvýkrát oznámiť svoju zaujatosť, na podklade ktorej ho najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Ndt 15/2017 z 27. júna

2017 vylúčil z konania. Dôvody zaujatosti boli pritom obdobné ako v druhom konaní, ktoré najvyšší súd nevyhodnotil ako dôvodné.

53. V oboch konaniach bolo teda potrebné samostatne prihliadať na právoplatne vydané protichodné uznesenia.

54. Vzhľadom na uvedené predseda senátu 2 Tdo V dovolacieho súdu považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú a navrhuje ju zamietnuť.

55. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa z 15. decembra 2020 doručenej ústavnému súdu 16. decembra 2020, ktorou reaguje na vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu a predsedu senátu dovolacieho súdu, vyplýva, že sa najprv zaoberá vyjadrením predsedu senátu dovolacieho súdu, ktoré považuje za účelové, fabulózne a zavádzajúce. Vyjadrenie neobjektívne až klamlivo (čiže pozitívne) prezentuje všetky postupy dovolacieho súdu, pri ktorých boli flagrantne porušené základné práva sťažovateľa. Najmarkantnejším a neobhájitelným prejavom zlyhania dovolacieho súdu bola napr. nepochopiteľná akceptácia vylúčených alebo zaujatých členov senátu pri rozhodovaní predsedom senátu. Takýmto prejavom bola aj samotná účasť Dr. Hatalu na rozhodovaní o dovolaniach sťažovateľa v pozícii predsedu dovolacieho senátu. Namieste je aj spomenúť dlhoročnú nečinnosť dovolacieho senátu. Celé konanie senátu a najmä Dr. Hatalu smerovalo k vedomému a úmyselnému porušeniu základných práv sťažovateľa. Je nepochopiteľné, že podľa vyjadrení Dr. Hatalu tento už v roku 2013 vedel o možnej existencii dôvodov na vylúčenie Dr. Klimenta pre zaujatosť z rozhodovania v trestných veciach sťažovateľa. Následne iný senát najvyššieho súdu rozhodol v roku 2017, že je Dr. Kliment vylúčený. Sám Dr. Hatala ako predseda senátu od roku 2018 nepodnikol vôbec žiadne zákonné a očakávané kroky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 na ten účel, aby sa Dr. Kliment nepodielal na tomto rozhodovaní.

56. Dr. Kliment 14. júla 2017 výslovne oznámil svoju zaujatosť, a to pre pomer k sťažovateľovi. Jeho vylúčenie konštatoval najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Ndt 15/2017 z 27. júla 2017. Predsedovi senátu 2 Tdo V Dr. Hatalovi pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa vo veci sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 muselo byť zrejmé, že pokiaľ Dr. Kliment už

v roku 2017 bol z dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2017 vylúčený, a to práve pre pomer k sťažovateľovi (existencia priateľských a susedských vzťahov), tak musel byť vylúčený aj v dovolacom konaní, v ktorom sa rozhodovalo v máji 2020.

57. Dr. Hatala bol predsedom senátu v oboch spomínaných dovolacích konaniach. Preto neobstojí žiaden z alibistických argumentov uvedených v jeho vyjadrení zo 4. novembra 2020. Rovnako neobstojí jeho nepodložená argumentácia, podľa ktorej treba individuálne a samostatne prihliadať a posudzovať zaujatosť Dr. Klimenta v troch rôznych konaniach. Najvyšší súd pochybil už v roku 2013, keď Dr. Klimenta nevyhlásil z rozhodovania o väzbe sťažovateľa napriek tomu, že ten oznámil svoju zaujatosť voči sťažovateľovi.

58. Za poľutovaniahodné považuje sťažovateľ, že sa Dr. Hatala nijakým spôsobom nevyjadril k vlastnej osobnej účasti na rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa v pozícii predsedu dovolacieho senátu. Zjavným prejavom zaujatosti a absencie nestrannosti bola už jeho samotná účasť ako predsedu senátu v dovolacích konaniach týkajúcich sa sťažovateľa (sp. zn. 2 Tdo V 7/2017 a sp. zn. 2 Tdo V 7/2018).

59. Dr. Hatala bol práve tým sudcom, ktorý ako člen senátu stál za uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 40/2014 z 10. decembra 2014, ktoré ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 237/2015 z 3. februára 2016 označil za rozhodnutie porušujúce právo sťažovateľa na osobnú slobodu. Ak ústavný súd označil väzobné rozhodnutie, na ktorom sa ako člen senátu podieľal aj Dr. Hatala, za rozhodnutie porušujúce právo na osobnú slobodu, potom je zrejmé, že neexistovala objektívna záruka proti tomu, aby pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa Dr. Hatala sa opakovane podieľal na porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa. Ako sa to dalo predvídať, dovolací súd s Dr. Hatalom ako predsedom senátu na čele dovolanie sťažovateľa 20. mája 2020 zamietol.

60. Sťažovateľ dáva do pozornosti ústavného súdu aj to, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Ndt 15/2017 z 27. júla 2017 o vylúčení Dr. Klimenta z rozhodovania o dovolaní vo veci sp. zn. 2 Tdo V 7/2017 bolo z najvyššieho súdu doručené na špecializovaný súd až 23. septembra 2020 a obhajcoví sťažovateľa bolo uznesenie

prostredníctvom špecializovaného súdu doručené iba nedávno, a to 8. októbra 2020, teda až po skončení samotného dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 (uznesenie z 25. mája 2020).

61. Sťažovateľ reaguje aj na vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu a považuje ho vzhľadom na jeho obsah za nenáležitú, protekcionársku a účelovú. Sťažovateľovi nie je zrejmé, kto je skutočným autorom tohto vyjadrenia, keďže je známe, že predseda najvyššieho súdu sa trestnej agende nikdy nevenoval, ale vlastnoručný podpis samotného predsedu najvyššieho súdu pre sťažovateľa znamená, že sa s jeho obsahom reálne stotožňuje. Jeho čiastková a sprostredkovaná vedomosť o prípade sťažovateľa vylučuje, aby mohol podať vo veci relevantné a kvalifikované vyjadrenie. Samotný postoj predsedu najvyššieho súdu k veci vníma sťažovateľ iba ako snahu alibisticky a paušálne ochrániť najvyšší súd od akýchkoľvek potenciálnych rozhodnutí ústavného súdu, obsahom ktorých môže byť konštatovanie porušenia základných práv sťažovateľov neústavným konaním, resp. postupmi najvyššieho súdu.

62. Predseda najvyššieho súdu opomenul, že uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 z 25. mája 2020 bolo prijaté na neverejnom zasadnutí, na ktoré obhajca nebol predvolaný a ani nebol na ňom prítomný. Preto sťažovateľ ani nemohol reálne vedieť, kedy, akou formou a spôsobom bude najvyšší súd rozhodovať o jeho dovolaní, resp. v akom konečnom zložení senátu bude o dovolaní rozhodovať. Sťažovateľ do dovolacieho rozhodovania nijako nezasahoval. Zloženie senátu sa dovolateľovi zo strany dovolacieho súdu ani neoznamuje. Obhajca sťažovateľa nemal povinnosť a dôvod neustále kontrolovať prácu dovolacieho súdu tzv. otravnými telefonátmi alebo dotazmi, či už súd rozhodol, ako rozhodol, resp. o tom, ako sa jednotliví členovia senátu práve cítia. Obhajca môže po podaní dovolania akurát zistiť spisovú značku pridelenú veci na dovolacom súde. Následne môže už len dôvodne očakávať a predpokladať, že sťažovateľovi nebude dovolacím súdom upreté právo na zákonného a nestranného sudcu a na spravodlivý proces. Do vnútorných procesov kreovania dovolacieho senátu nijako nezasahuje. Predpokladá, že ustanovenia Trestného poriadku, ďalších zákonov a ústavy budú platiť práve na pôde najvyššieho súdu.

63. Ak bolo dovolaciemu súdu známe vylúčenie Dr. Klimenta z dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2017 (a to práve pre pomer k sťažovateľovi), potom musel byť Dr. Kliment vylúčený aj vo veci neskôr podaného dovolania sťažovateľa vedeného pod sp. zn. 2 Tdo V 8/2017 (správne má byť zrejme sp. zn. 2 Tdo V 7/2018, pozn.). V tomto smere dovolací súd preukázateľne zlyhal. Zlyhal aj v tom, že umožnil, aby sa Dr. Hatala stal predsedom dovolacieho senátu, i keď nálezom ústavného súdu bolo v minulosti konštatované, že senát, ktorého členom bol Dr. Hatala, porušil právo sťažovateľa na osobnú slobodu (sp. zn. I. ÚS 237/2015).

64. V tejto súvislosti sťažovateľ dáva na vedomie ústavnému súdu, že pod sp. zn. No. 40132/16 (Salmanov v. Slovakia) prebieha na Európskom súde pre ľudské práva konanie, pričom sťažovateľ oprávnene očakáva v najbližších dňoch rozsudok, ktorý bude konštatovať porušenie jeho práv, a to práve v súvislosti s postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 40/2014 a s uznesením z 10. decembra 2014 (v ktorom bol členom senátu Dr. Hatala), ako aj nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 237/2015.

65. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd primárne vyriekol, že konaním a postupmi dovolacieho súdu v trestnej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 boli vedome a úmyselne porušené jeho základné práva obsiahnuté v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

66. Právny zástupca sťažovateľa v osobitnom podaní z 15. decembra 2020 doručenom ústavnému súdu elektronicky 16. decembra 2020 oznamuje, že v mene sťažovateľa súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

III.

Ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie a ďalšie listinné dôkazy

67. Z rozsudku špecializovaného súdu sp. zn. PK-2T 46/2013 z 3. decembra 2014 vyplýva, že ním bol sťažovateľ (ako aj jeho syn) uznaný vinným zo zločinu podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) a ods. 3 a § 20 Trestného zákona a bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

68. Špecializovaný súd rozhodoval v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Matela a členov senátu Dr. Peteju a Dr. Sabovej.

69. Z rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 2 To 6/2015 z 28. apríla 2015 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 3. decembra 2014 a sťažovateľ bol uznaný vinným zo zločinu podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) a ods. 3 a § 20 Trestného zákona za skutok v tomto upravenom znení:

„ [redacted] a [redacted], v presne nezistený deň, v období od prvého polroka 2010 až najneskôr do 4. augusta 2010, v Š [redacted], na [redacted] ceste č. 23, v kancelárii [redacted] nachádzajúcej sa v starej administratívnej budove spoločnosti [redacted], [redacted], pri spoločnom osobnom stretnutí a po vzájomnej dohode s [redacted] jej prisľúbili poskytnúť finančnú odmenu vo výške 10-tich % zo sumy ňou zabezpečených vyplatených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty za to, že z titulu jej vtedajšej funkcie riaditeľky [redacted] [redacted], [redacted] zabezpečí v čo najkratšom čase bezproblémové vrátenie a vyplatenie uplatnených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty nimi určeným spoločnostiam tak, aby v týchto spoločnostiach nebola vykonávaná daňová kontrola alebo v prípade jej nariadenia, aby sa to dozvedeli, sami určili, kde majú byť poslané dožiadania, a aby daňová kontrola bola vykonaná urýchlene, pričom [redacted] takto zabezpečila vrátenie a vyplatenie nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty spoločnostiam:

- [redacted], s.r.o., [redacted], [redacted], za zdaňovacie obdobie september 2010 vo výške 534.860,45 Eur.
- [redacted], s.r.o., [redacted], [redacted], za zdaňovacie obdobie august 2010 vo výške 77.024,73 Eur,
- [redacted], s.r.o., so sídlom toho času [redacted], [redacted] [redacted], za zdaňovacie obdobie máj 2010 vo výške 499.675,83 Eur, za zdaňovacie obdobie jún 2010 vo výške 495.631,37 Eur, za zdaňovacie obdobie júl 2010 vo výške 512.647,38 Eur,

- [REDACTED], s.r.o., so sídlom toho času [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], za zdaňovacie obdobie jún 2010 vo výške 497.235,94 Eur, za zdaňovacie obdobie júl 2010 vo výške 508.234,01Eur,

a zároveň na základe ďalších požiadaviek [REDACTED] im [REDACTED]

[REDACTED]:

- na spoločných stretnutiach poskytovala pomoc a poradenstvo pri riešení rôznych zákonných možností a variant pri uplatňovaní nadmerných odpočtov DPH, poskytovala informácie o personálnom obsadení a kompetenciách na [REDACTED] i na iných daňových úradoch, o systéme a spôsobe vykonávania daňových kontrol, o metodikách a usmerneniach,

- predčasne poskytovala informácie o prišlých dožiadaniach z iných daňových úradov, z polície alebo colného úradu aj formou fotokópii tak, aby sa o nich dozvedeli skôr ako im na to vznikne nárok,

- oznamovala, v akej tolerančnej výške je v konkrétnom zdaňovacom období možné si na [REDACTED] uplatniť nadmerné odpočty dane z pridanej hodnoty, aby im mohla bezproblémovo zabezpečiť ich vrátenie a vyplatenie,

za čo [REDACTED] v prítomnosti a za aktívnej súčinnosti [REDACTED] [REDACTED] dňa 15. decembra 2010 v kancelárii [REDACTED] v [REDACTED] na [REDACTED] spoločne poskytli [REDACTED] časť dohodnutej finančnej odmeny vo výške 40.000,- Eur tým spôsobom, že [REDACTED] sumarizoval vrátené finančné prostriedky z nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty, ktorých sumy potom diktoval [REDACTED], sumu vypočítanej časti odmeny pripravil v hotovosti [REDACTED] a [REDACTED] ju odovzdal [REDACTED] a zvyšná časť odmeny vo výške 250.000,- Eur zostala podľa ich vzájomnej dohody u obžalovaných na ďalšie zhodnotenie s tým, že si o ňu môže kedykoľvek požiadať, k čomu došlo koncom mesiaca február 2013, kedy na požiadanie [REDACTED] jej [REDACTED] osobne, v jej byte vo [REDACTED], zo zvyšnej časti dohodnutej sumy ako sľúbeného úplatku odovzdal peňažnú hotovosť vo výške 10 000 eur“.

70. Výrok o treste a spôsobe jeho výkonu zostal nezmenený.

71. Odvolací súd rozhodoval v senáte zloženom z predsedu Dr. Krajčoviča a zo sudcov Dr. Duľu a Dr. Paludu.

72. Z uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 z 25. mája 2020 vyplýva, že ním bolo dovolanie sťažovateľa (ako aj jeho syna) podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté. Dovolací súd rozhodoval v senáte zloženom z predsedu Dr. Hatalu a zo sudcov Dr. Serbovej, Dr. Klimenta, Dr. Šiškovéj a Dr. Bargela.

73. Podľa konštatovania dovolacieho súdu sťažovateľ podané dovolanie oprel o dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), e), g) a i) Trestného poriadku, teda že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

74. V súvislosti s namietaným porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dospel dovolací súd k záveru, že k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu zásadným spôsobom nedošlo. Pokiaľ sťažovateľ v tejto súvislosti namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Ďalej dovolací súd podáva podrobný prehľad dôkazných návrhov sťažovateľa a konkrétne ich rozčleňuje podľa toho, či im bolo alebo nebolo vyhovené, resp. z akých dôvodov im nebolo vyhovené. Zdôrazňuje pritom, že na výzvu špecializovaného súdu na hlavnom pojednávaní konanom 25. júna 2014 sťažovateľ uviedol, že nemá ďalšie návrhy na dokazovanie okrem už skôr navrhnutých. Na ďalšom hlavnom pojednávaní konanom 11. novembra 2014 sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu

predniesol aktuálne návrhy na doplnenie dokazovania s tým, že na ostatných návrhoch netrvá, v dôsledku čoho špecializovaný súd uznesením vzal na vedomie späťvzatie návrhov na vykonanie dôkazov z 8. októbra 2013. Zvyšné navrhnuté dôkazy odmietol podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a dokazovanie vyhlásil za skončené. Na hlavnom pojednávaní konanom 28. novembra 2014 z dôvodu neaktuálnosti výpisu z registra trestov syna sťažovateľa rozhodol o pokračovaní v hlavnom pojednávaní a doplnil dokazovanie. Následne na dopyt predsedu senátu strany uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, preto bolo dokazovanie vyhlásené za skončené. Ďalšie doplnenie dokazovania navrhol sťažovateľ v rámci odvolania. Odvolací súd sa k dôvodom nevyhovenia týmto návrhom vyjadril v rozsudku z 28. apríla 2015. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania, je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá, a teda že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (R 116/2014-III). V súlade so zákonom bol aj postup odvolacieho súdu, ktorý síce formálne neodmietol návrhy na doplnenie dokazovania, ale sa s nimi vyrovnal v rámci odôvodnenia rozsudku.

75. Sťažovateľ taktiež namietal neurčenie rozsahu dokazovania na prvom hlavnom pojednávaní, nerozhodnutie o prípustnosti dôkazu (sťažnosti na správanie prokurátora počas výsluchu svedkyne S [REDACTED]), nevykonanie dôkazov navrhnutých obhajobou a z toho plynúce narušenie rovnosti strán, ako aj dotlačenie obhajoby k ústupkom z dokazovania. Sťažovateľ tieto námietky podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pod ktorý však nespadajú, a preto sa s nimi dovolací súd vyrovnal v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

76. Zo zápisnice z hlavného pojednávania konaného 16. mája 2014 vyplýva, že vzhľadom na nekonanie predbežného prejednania obžaloby podľa § 244 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku per analogiam bol rozsah dokazovania určený s tým, že dokazovanie bude vykonané v rozsahu návrhu prokurátora uvedeného v obžalobe okrem bodu 6

(prehratie CD a DVD nosičov predložených S [REDAKČIA]), ku ktorému si špecializovaný súd vyhradil právo rozhodnúť na základe vykonaného dokazovania počas hlavného pojednávania (rovnako, ako aj o ďalších návrhoch na vykonanie dôkazov predložených stranami). Do rozsahu dokazovania zahrnul aj výsluch Z [REDAKČIA] zhodne navrhnutý oboma procesnými stranami. Konštatoval ďalej, čo bude skúmať predtým, ako rozhodne o prípustnosti a vykonaní nahrávky. Z uvedeného je zrejmé, že tvrdenia sťažovateľa sú v rozpore so skutočnosťou.

77. Pokiaľ ide o sťažnosť na správanie prokurátora, špecializovaný súd predložené listiny zaradil do spisu s tým, že o ich prípustnosti rozhodne neskôr. Aj keď o nich formálne nerozhodol, platí už uvedené o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a späťvzatí návrhov.

78. Tendenčne vyznievajú aj tvrdenia sťažovateľa o donútení k ústupkom z dokazovania. Ak bola obhajoba toho názoru, že skôr navrhnuté dôkazy sú pre rozhodnutie vo veci podstatné, mala na nich trvať. Späťvzatie návrhov, resp. odstúpenie od nich bolo na slobodnej vôli obhajoby.

79. Zmena postoja špecializovaného súdu oproti uzneseniu o odmietnutí obžaloby taktiež nemala dopad na práva sťažovateľa. V rámci predbežného prejednania obžaloby špecializovaný súd len posudzoval obžalobu z hľadiska, či sú splnené podmienky na postavenie sťažovateľa pred súd alebo či je potrebné postupovať niektorým zo spôsobov uvedeným v ustanovení § 244 ods. 1 písm. a) až j) Trestného poriadku. V tejto fáze konania špecializovaný súd nehodnotil dôkazy po obsahovej stránke, keďže účelom predbežného prejednania obžaloby nie je riešenie otázky viny rozborom a hodnotením dôkazov ako na hlavnom pojednávaní. Následne špecializovaný súd na hlavnom pojednávaní vykonal jednotlivé dôkazy, ktoré považoval za podstatné, a na ich základe dospel k záveru o vine sťažovateľa. Odklon teda nepredstavoval svojvôľu špecializovaného súdu, ale ani nekritickú akceptáciu alebo nepochopenie uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 2 Tost 4/2014 z 2. apríla 2014 o zrušení uznesenia po odmietnutí obžaloby, ale vychádzal z vykonaného dokazovania založeného na zásade bezprostrednosti. Odvolací súd v uvedenom uznesení neinštruoval špecializovaný súd, ako má rozhodnúť, ale mu vytkol nedôvodnosť odmietnutia obžaloby

a zasahovanie do prípravného konania z pozície „prieskumného vyšetrovateľa“, ktorá však patrí prokurátorovi. Odvolací súd zároveň zdôraznil nutnosť vyrovnáť sa s ne/zákonnosťou a ne/použiteľnosťou dôkazov a naznačil aj ďalšie problematické aspekty, pričom v obmedzenom rozsahu sa k nim aj vyjadril.

80. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý bol vylúčený, pričom o jeho vylúčení nebolo rozhodnuté. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl sťažovateľ v pochybnostiach o nestrannosti a nezaujatosti vyšetrovateľa, prokurátora a predsedu senátu špecializovaného súdu (naproti tomu však predmetom ústavnej sťažnosti je len námietka zaujatosti predsedu senátu špecializovaného súdu a navyše aj námietka nesprávneho zloženia senátu odvolacieho súdu a senátu dovolacieho súdu, pozn.).

81. Zaujatosť predsedu senátu špecializovaného súdu Mgr. Matela videl sťažovateľ v nepatričnom stretnutí predsedu senátu s prokurátorom po skončení hlavného pojednávania konaného 22. mája 2015.

82. Zo subjektívneho hľadiska sa predseda senátu (vzhľadom na nenamietnutie vlastnej zaujatosti) javí ako nestranný. Dovolací súd nemal k dispozícii jeho vyjadrenie k namietaným skutočnostiam, keďže existencia stretnutia vyšla najavo až po právoplatnom skončení súdneho konania, a to v rámci iného trestného konania. Dovolací súd preto vychádzal iba z konkludentného postoja predsedu senátu a faktu, že ak by považoval stretnutie za nepatričné, neuskutočnil by ho v pojednávacej miestnosti, kde sa nachádzala zapnutá bezpečnostná kamera (o ktorej s ohľadom na svoju funkciu musel mať vedomosť), a neposkytol by orgánom činným v trestnom konaní obrazový záznam z celého dňa napriek tomu, že pre konanie v inej trestnej veci bolo relevantné len hlavné pojednávanie. Z uvedených dôvodov dovolací súd nekonštatoval subjektívnu zaujatosť predsedu senátu.

83. Nemožno sa stotožniť ani s názorom sťažovateľa, podľa ktorého predseda senátu mal na najbližšom hlavnom pojednávaní objektívnu existenciu vlastnej zaujatosti oznámiť. Každý kontakt medzi stranami a súdom automaticky nezakladá objektívnu zaujatosť.

Aj s ohľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je vždy potrebné posudzovať jednotlivé okolnosti prípadu. Pre účely preverenia objektívnej nestrannosti dovolací súd si pozrel obrazový záznam zachytený po skončení hlavného pojednávania konaného 22. mája 2014 predložený obhajcom sťažovateľa. Keďže bezpečnostná kamera prenášala iba obraz (nie aj zvuk), zo záznamu nie je zrejмый predmet rozhovoru medzi predsedom senátu a obhajcom (správne má byť zrejme medzi predsedom senátu a prokurátorom, pozn.). Dôvod stretnutia možno len dedukovať z obsahu spisu a gestikulácie oboch aktérov. Ak by aj dovolací súd pripustil tvrdenie sťažovateľa, že prokurátor prišiel „nepravdivo“ informovať predsedu senátu o konaní sťažovateľa počas hlavného pojednávania a nevedli súkromný rozhovor, nemožno konanie predsedu senátu považovať automaticky za zaujaté. Je logické, že ak prokurátor mal podozrenie zo spáchania trestného činu počas hlavného pojednávania, upovedomil o tom predsedu senátu, ktorý si ho vypočul. Predseda senátu následne neuskutočnil žiadne úkony v neprospech sťažovateľa. Naopak, opakovane ho prepustil z väzby. Preto dovolací súd nepovažoval za preukázané zaujaté správanie predsedu senátu.

84. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné podotknúť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

85. Sťažovateľ vyvodzoval naplnenie tohto dovolacieho dôvodu z nevyhlúčenia dôkazov odvodených alebo získaných na základe nezákonných dôkazov (svedecké výpovede svedkov vypovedajúcich pod vplyvom zverejnenia a opätovného prehrávania nezákonného záznamu od S [REDACTED]) a prehratia nezákonného dôkazu Z [REDACTED] pred jej výsluchom v prípravnom konaní.

86. K teórii „plodov z otráveného stromu“ treba uviesť, že slovenský trestný proces túto doktrínu neprevzal. Je rozvíjaná v USA v podobe zjednodušujúceho tvrdenia, že plody z otráveného stromu sú vždy otrávené. Právny záver, podľa ktorého dôsledkom nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní v procese dokazovania je vždy absolútna neúčinnosť a nepoužiteľnosť dôkazov, nie je možné nájsť v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku. Na daný prípad by bolo možné aplikovať kategóriu

dôkazov získaných v dôsledku porušenia iných práv garantovaných dohovorom. Podľa ESĽP však pri tejto eventualite nemusí ísť vždy o porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru a aplikovateľnosť teórie „plodov z otráveného stromu“, najmä ak sa nezákonnosť pôvodného dôkazu netýkala porušenia zákazu mučenia podľa čl. 3 dohovoru. V danom prípade nebolo relevantné ani ustanovenie § 119 ods. 4 Trestného poriadku, keďže dôkazy neboli získané nezákonným donútením alebo hrozbou donútenia. K teórii „plodov z otráveného stromu“ sa vyjadril odvolací súd aj v uznesení z 2. apríla 2014, ktorým zrušil uznesenie špecializovaného súdu o odmietnutí obžaloby. K nahrávke a nadväzujúcim dôkazom uviedol, že *„Ak by však neboli vyššie označené dôkazy vykonateľné, neznamená to, že sú dôkazne nepoužiteľné i výpovede nimi dotknutých svedkov. Záznamy by tieto výpovede nemohli objektivizovať, bez ohľadu na záznamy však možno výpovede posúdiť, samostatne i v súvislosti s inými so zákonom súladnými dôkazmi, v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku (procesná nepoužiteľnosť obrazovo-zvukového záznamu teda pravdivosť obsahu výpovede svedka nevyklučuje).“*

87. Svedkyňa Z [REDAKOVANÉ] pred svojím výsluchom na hlavnom pojednávaní konanom 22. mája 2014 bola špecializovaným súdom upozornená, aby uvádzala iba skutočnosti, ktoré vnímala vlastnými zmyslami, nie to, čo videla na zázname v médiách, iných prostriedkoch, alebo jej bolo prehraté v prípravnom konaní. Následne sa vyjadrila k okolnostiam zoznámenia sa so sťažovateľom, ku skutku kladenému sťažovateľovi za vinu, jej úlohe vo vzťahu k sťažovateľovi a záujmovým firmám, vyčísleniu sumy, z ktorej bola určená jej odmena, a k ostatným relevantným skutočnostiam. Z [REDAKOVANÉ] teda vypovedala k okolnostiam, ktoré neboli predmetom záznamu, a preto na jej výpoveď bolo možné prihliadať.

88. Dovolací súd sa nestotožnil ani s názorom sťažovateľa, podľa ktorého z dôvodu vyhradenia rozhodnutia o prípustnosti nahrávky na záver dokazovania bolo celé konanie zaťažené procesnou vadou. Špecializovaný súd tak postupoval z dôvodu potreby vykonania dokazovania k spôsobu vyhotovenia záznamu a k ďalším otázkam, ktoré konkretizoval na prvom hlavnom pojednávaní. Dbal na to, aby svedkovia vypovedali len ku skutočnostiam, ktoré prežívali vlastnými zmyslami, pričom na súvislosti spojené

so záznamom neprihliadal. V nadväznosti na to je teda irelevantné, že Z [REDAKOVANÉ] bol záznam v prípravnom konaní prehratý.

89. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku treba zdôrazniť, že dovolanie z tohto dôvodu možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

90. Sťažovateľ poukázal okrem iného na nevyrovnanie sa s kvalifikovaním konania podľa § 332 ods. 1 a na nesprávnosť výkladu § 333 ods. 1 Trestného zákona všeobecnými súdmi nižšieho stupňa.

91. Rozdiel medzi trestnými činmi podplácania podľa § 332 a § 333 Trestného zákona spočíva v postavení podplácanej osoby, resp. v charaktere úloh, ktoré podplácaná osoba vykonáva a ktoré majú byť oproti riadnemu výkonu ovplyvnené. To znamená, že ak by páchatel nepodplácal iného v súvislosti s úlohami spojenými s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, ale pre účely, aby podplácaná osoba porušila svoje povinnosti vyplývajúce napr. z pracovnej zmluvy, išlo by o trestný čin podplácania podľa § 332 Trestného zákona. Súčasne pojem „obstarávanie vecí všeobecného záujmu“ v ustanovení § 333 Trestného zákona nie je spojený iba s poskytovaním úplatku v súvislosti s verejným obstarávaním, keďže tento pojem má širší rozmer. Súvislosť s obstarávaním vecí všeobecného záujmu v zmysle § 333 ods. 1 Trestného zákona je daná aj vtedy, ak páchatel bez právneho titulu inému priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi materiálne alebo iné plnenie (protislužbu), napr. ako uznanie, ocenenie alebo poďakovanie (a tým aj potenciálne získanie „priazne“ pre budúcnosť), a to za predchádzajúce, prebiehajúce alebo nasledujúce konanie pri obstarávaní určitej veci všeobecného záujmu touto osobou. Podplácaný teda oproti úplatku nemusí porušiť svoje povinnosti (okrem povinnosti zdržať sa vlastného korupčného konania vo forme prijatia úplatku) v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Z uvedeného vyplýva, že na trestnosť činu podľa § 333 Trestného zákona sa nevyžaduje porušenie povinnosti.

92. V danej veci Z [REDACTED] ako riaditeľka daňového úradu v postavení verejného činiteľa obstarávala veci všeobecného záujmu, keďže spoločnosť má záujem na riadnom a zákonom spôsobe vrátenia nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty (neovplyvnenom neoprávneným sprístupňovaním informácií a dohadovaním daňových kontrol za odplatu), keďže nimi dochádza k odčerpaniu finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu. Poskytovaním informácií, na ktoré daňový subjekt nemá vopred nárok, umožnila uplatňovať nadmerné odpočty v akceptovateľnej výške pre ich bezproblémové vrátenie, pripraviť sa na prípadnú daňovú kontrolu, resp. dohodnúť spôsob jej výkonu, ako aj včas disponovať informáciami o došlých dožiadaniach z iných orgánov. Sťažovateľ bol teda zvýhodnený oproti iným daňovým subjektom v podobe „cenných“ informácií, ktoré by bez Z [REDACTED] nezískal. Lojalitu Z [REDACTED] si pritom zabezpečil príslubom a vyplatením úplatku za jej „služby“. Spoluprácu a okolnosti súvisiace s príslubom a vyplatením úplatku potvrdili viacerí svedkovia vrátane samotnej podplácanej Z [REDACTED]. Jednotlivé dôkazy, z ktorých špecializovaný súd pri rozhodovaní vychádzal, sú podrobne rozpísané v rozsudku, a to aj v rámci reakcií na námietky sťažovateľa, ktoré sú sčasti totožné s dovolacími námietkami.

93. Vzhľadom na správnosť právnej kvalifikácie nebolo relevantné dokazovanie týkajúce sa ne/oprávnenosti vrátených a vyplatených nadmerných odpočtov ani negatívneho dôsledku obstarávania pre spoločnosť. Protiprávnosť konania sťažovateľa spočívala v nadobudnutí nelegálnych výhod za úplatu, na ktoré by nemal nárok ani pri oprávnenom vrátení a vyplatení nadmerného odpočtu.

94. K určení odmeny pre Z [REDACTED] a z toho vyplývajúcu aplikáciu kvalifikovanej skutkovej podstaty je potrebné uviesť, že špecializovaný súd ustálil predmetnú sumu na základe vykonaného dokazovania, ktorého rozsah a správnosť nie je dovolací súd oprávnený skúmať. Pre dovolací súd je relevantné, že ustálená suma vo výške 290 000 € zodpovedá spáchaniu trestného činu vo veľkom rozsahu v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona. Bolo plne na úvahe všeobecných súdov nižšieho stupňa posúdiť, ktoré vyplatené nadmerné odpočty a z toho vyplývajúce odmeny pre Z [REDACTED] tvoria základ pre určenie rozsahu skutku. Navyše, zahrnutie ďalších uvádzaných nadmerných odpočtov by bolo v neprospech sťažovateľa. Naopak, existencia legálneho obchodu nie je dôvodom na vylúčenie namietaného nadmerného odpočtu uplatneného obchodnou spoločnosťou

██████████, za zdaňovacie obdobie september 2010 vo výške 534 860,45 €. Pre posúdenie konania sťažovateľa bolo totiž irelevantné, či v konečnom dôsledku boli uplatnené a vyplatené nadmerné odpočty oprávnené. Keďže všeobecné sudy nižšieho stupňa považovali rozsah činu za preukázaný, nebolo možné aplikovať sťažovateľom uvádzanú zásadu „in dubio pro reo“.

95. Na správnosť právnej kvalifikácie nemala dosah ani skutočnosť, že sťažovateľ bol na začiatku obvinený iba z prečinu podplácania. Podkladom pre pôvodnú právnu kvalifikáciu bol výsluch S██████████ a ním predložený obrazovo-zvukový záznam z 15. decembra 2010. Z následného výsluchu Z██████████ bol zistený širší rozsah konania sťažovateľa, v dôsledku čoho došlo k vzneseniu obvinenia za zločin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) a ods. 3 Trestného zákona.

96. Právna kvalifikácia konania Z██████████ v „zrkadlovom“ skutku (zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona) vychádzala z uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia z 15. apríla 2013. Keďže pred vznesením obvinenia Z██████████ došlo k vylúčeniu veci zo spoločného konania, dovolací súd nemal oprávnenie posudzovať nereflektovanie výpovede Z██████████ aj na jej vlastnú právnu kvalifikáciu.

97. V rozpore so skutočnosťou sú aj tvrdenia sťažovateľa o svojvoľnom a podstatnom upravovaní skutkovej vety odvolacím súdom. Skutková veta rozsudku špecializovaného súdu bola odvolacím súdom iba doplnená na základe odvolania prokurátora o okolnosti týkajúce sa vyplatenia peňažnej hotovosti vo výške 10 000 € zo zvyšnej časti dohodnutej sumy ako sľúbeného úplatku pre Z██████████. Podľa odvolacieho súdu nebol dôvod neakceptovať usvedčujúce dôkazy podporujúce tvrdenia obžaloby aj v tejto časti.

98. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ndt 7/2013 z 22. apríla 2013 vyplýva, že v trestnej veci obvineného sťažovateľa a jeho syna vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Tost 14/2013 pre prečin podplácania v spolupáchateľstve podľa § 20, ako aj § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona bolo o oznámenej zaujatosti sudcu Dr. Klimenta z 19. apríla 2013 podľa § 31 ods. 1 a § 32 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnuté tak, že sudca Dr.

Kliment nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného sťažovateľa a jeho syna vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Tost 14/2013.

99. Podľa konštatovania najvyššieho súdu uznesením špecializovaného súdu sp. zn. Tp 27/13 zo 17. apríla 2013 nebolo vyhovené návrhu prokurátora na vzatie do väzby sťažovateľa a jeho syna s tým, že obaja boli prepustení zo zadržania na slobodu. Proti uzneseniu podal sťažnosť prokurátor. Vec bola pridelená na rozhodnutie o sťažnosti senátu najvyššieho súdu 5 T (pod sp. zn. 5 Tost 14/2013) v zložení predseda senátu Dr. Kliment a sudcovia Dr. Karabin a Dr. Szabo. Predseda senátu Dr. Kliment oznámil svoju zaujatosť s odôvodnením, že „rodinu [REDAKOVANÉ] poznám dlhšiu dobu, nakoľko moje dcéry vyrastali spolu s dcérou obvineného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v dobe, keď bývali na [REDAKOVANÉ], z ktorého dôvodu preto v tom čase ako rodičia udržiavali aj priateľské vzťahy. Uvedený vzťah medzi ich dcérami zostal aj po ich odsťahovaní sa na inú adresu v Bratislave. Vyššie uvedená okolnosť by preto mohla vzbudiť pochybnosti o mojej nezaujatosti vo vzťahu k obvineným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], z ktorého dôvodu žiadam o vylúčenie mojej osoby z vykonávania úkonov trestného konania v tejto trestnej veci.“

100. Podľa názoru najvyššieho súdu tento u predsedu senátu Dr. Klimenta „nezistil okolnosti svedčiace o užšom priateľstve, o inej kvalite než je bežný, ktorý by odôvodňoval jeho vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania, ktoré sa týka obvinených [REDAKOVANÉ]“. Subjektívny názor sudcu o jeho zaujatosti nie je takou skutočnosťou, ktorá by sama osebe zakladala rozhodnutie o vylúčení sudcu z prejednávania v jemu pridelennej veci v zmysle ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Náhodné a ojedinelé stretnutia sudcu s osobou, ktorá je neskôr obvinená, tiež nemôže preukazovať pomer zákonného sudcu k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k procesným stranám alebo k inému orgánu činnému v tomto konaní. Aby sa tak stalo, museli by byť zistené ďalšie relevantné skutočnosti preukazujúce takýto pomer, čo dosiaľ nebolo preukázané. Navyše je potrebné poukázať na to, že tvrdenie Dr. Klimenta nielenže nebolo ničím podložené, ale obsah jeho oznámenia o zaujatosti nesvedčí o úzkych priateľských vzťahoch s rodinou obvinených, keďže Dr. Kliment si mýli priezviská a mená v oznámení uvedených osôb, čo samo osebe spochybňuje jeho oznámenie.

101. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Ndt 15/2017 z 27. júna 2017 vyplýva, že na základe námietky vlastnej zaujatosti podanej sudcom najvyššieho súdu Dr. Klimentom bolo podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnuté, že sudca Dr. Kliment je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obvineného sťažovateľa a jeho syna vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2017.

102. Podľa konštatovania najvyššieho súdu ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky podala dovolanie v trestnej veci sťažovateľa a jeho syna pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) a § 20 Trestného zákona proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 10/2015 z 29. novembra 2016. Táto vec je na najvyššom súde vedená pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2017, pričom členom senátu je i sudca Dr. Kliment. Dr. Kliment písomne oznámil svoju zaujatosť v danej veci, a to pre pomer k obom obvineným. Ako dôvody uviedol, že obvinení boli jeho bývalými susedmi a z toho dôvodu sa často stretávali. Ich deti v rovnakom veku udržiavali intenzívne kamarátske vzťahy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti by mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezaujatosti a nestrannosti. Z uvedeného dôvodu preto požiadal o vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania v danej veci.

103. Podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na uvedené skutočnosti i na oznámenie samotného Dr. Klimenta o jeho predchádzajúcom vzťahu k obom obvineným sa môže navonok javiť, že nie je spôsobilý rozhodovať nestranne a nezávisle. Je preto v záujme spravodlivého súdneho procesu z hľadiska, že by sa rozhodovanie Dr. Klimenta malo javiť ako nestranné a nezávislé aj navonok, správne, ak sa rozhodovania o podanom dovolaní nezúčastní. Z týchto dôvodov najvyšší súd rozhodol o vylúčení Dr. Klimenta z vykonávania úkonov trestného konania na najvyššom súde vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2017.

104. K už uvedenému (pozri body 101 až 103) ústavný súd konštatuje, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Ndt 15/2017 z 27. júna 2017, ktorým na základe vlastnej námietky zaujatosti bol Dr. Kliment vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2017, predložil sťažovateľ ústavnému súdu dvakrát. Prvýkrát predložil toto uznesenie ako prílohu ústavnej sťažnosti a druhýkrát ako prílohu

repliky na vyjadrenie najvyššieho súdu. Ide o zhodné vyhotovenia uznesenia, avšak na vyhotovení predloženom v prílohe repliky z 15. decembra 2020 doručenej ústavnému súdu 16. decembra 2020 sa nachádza navyše dátumová pečiatka špecializovaného súdu z 23. septembra 2020 (ako dňa, kedy bolo uznesenie spolu so spisom z najvyššieho súdu vrátené na špecializovaný súd), resp. dátumová pečiatka obhajcu sťažovateľa z 8. októbra 2020 (ako dňa, kedy bolo uznesenie obhajcovi sťažovateľa doručené).

105. Z rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2018 v znení opatrení č. 1 až 10 účinného v čase predloženia spisu dovolaciemu súdu (24. augusta 2018) vyplýva, že stálymi členmi dovolacieho senátu 2 Tdo V boli Dr. Hatala (predseda senátu), Dr. Serbová (predsedníčka senátu), Dr. Kliment (stály člen senátu, resp. predseda senátu), Dr. Šišková (stála členka senátu, resp. predsedníčka senátu) a Dr. Bargel (stály člen senátu, resp. predseda senátu).

IV.

Relevantná práva úprava

106. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

107. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

108. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

109. Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

110. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

111. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

112. Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

113. Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak. Z rozhodovania o dovolaní je vylúčený ten, kto sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca alebo prísediaci súdu iného stupňa. Z rozhodovania o sťažnosti na nadriadenom orgáne je vylúčený prokurátor, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal alebo dal naň súhlas alebo pokyn.

V.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

114. Sťažovateľ uplatnil v podanej ústavnej sťažnosti celý rad námietok.

K namietanému nesprávnemu zloženiu senátu dovolacieho súdu

115. Uvedené námietky sťažovateľa vyplývajú z bodov 33 a 34, ako aj 60 a 62.

116. Názory predsedu najvyššieho súdu vyplývajú z bodov 45 až 47.

117. Z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby následky prípadného nesprávneho zloženia senátu išli na úkor základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 217/2005 zo 14. júna 2006).

118. Z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva právo účastníka súdneho konania (strany konania) na nestranný súd, ktorému zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby voči účastníkom (stranám) postupovali nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžali a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu ústavne akceptovateľným spôsobom prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (mutatis mutandis I. ÚS 73/1997, II. ÚS 285/2015).

119. V rámci aplikácie uvádzaných právnych predpisov (pozri body 112 a 113), ako aj rozhodovacej praxe (pozri body 117 a 118) na konkrétne okolnosti tohto prípadu treba predovšetkým zdôrazniť, že sťažovateľ nijako nepopiera konštatovanie predsedu najvyššieho súdu, podľa ktorého v čase predloženia veci dovolaciemu súdu (24. augusta 2018) sťažovateľ musel vedieť o vylúčení Dr. Klimenta z rozhodovania v inej trestnej veci vedenej proti nemu (pozri bod 47). Sťažovateľ síce v replike na vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu zdôrazňuje, že k doručeniu uznesenia najvyššieho súdu sp. zn.

5 Ndt 15/2017 z 27. júla 2017 o vylúčení Dr. Klimenta z rozhodovania o dovolaní vo veci sp. zn. 2 Tdo V 7/2017 jeho obhajcovi došlo až 8. októbra 2020 (teda až po skončení samotného dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 2 Tdo V 7/2018), avšak je zrejmé, že toto uznesenie (resp. jeho obsah) mu bolo známe už skôr. Inak by totiž nemohol toto uznesenie predložiť ako prílohu ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. augusta 2020.

120. Rozhodujúca argumentácia sťažovateľa je založená primárne na názore, podľa ktorého bolo povinnosťou tak Dr. Hatalu, ako aj Dr. Klimenta oznámiť vlastnú zaujatosť a vyvolať tak príslušné konanie, ktoré by vyjasnilo, aké má byť zákonné zloženie dovolacieho senátu. Okrem toho sťažovateľ (v reakcii na vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu) vyslovuje názor, že nebolo jeho povinnosťou sledovať, v akom zložení senát dovolacieho súdu napokon rozhodne, keďže k rozhodovaniu dovolacieho senátu došlo na neverejnom zasadnutí. Reálne mal jeho obhajca možnosť zistiť spisovú značku veci na dovolacom súde, nie však už následne zisťovať („otravnými telefonátmi“), kedy a v akom zložení bude napokon senát dovolacieho súdu rozhodovať. Inými slovami, podľa názoru sťažovateľa námietku zaujatosti Dr. Hatalu a Dr. Klimenta nemohol reálne uplatniť, pretože nemohol vedieť, či títo sudcovia sa rozhodovania v jeho veci zúčastnia.

121. Zo skutkového hľadiska je nepochybné, že ani Dr. Hatala, ale ani Dr. Kliment vlastnú zaujatosť neoznámili, resp. nepožiadali, aby boli vylúčení z rozhodovania v rámci dovolacieho konania. Bez ohľadu na to, či takýto ich postup bol alebo nebol správny (vo svetle argumentácie uplatnenej sťažovateľom na jednej strane a protiargumentácie uplatnenej predsedom najvyššieho súdu na strane druhej), nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že bolo v eminentnom záujme sťažovateľa, aby námietku zaujatosti týchto sudcov sám uplatnil, a to práve preto, že nemohol s istotou predpokladať, či samotní sudcovia budú postupovať podľa jeho predstáv, ale aj preto, že jeho obhajca mohol dôvodne predpokladať, že najvyšší súd bude o dovolaní sťažovateľa rozhodovať na neverejnom zasadnutí. Ako to už bolo zdôraznené, o tvrdených dôvodoch zaujatosti oboch sudcov sťažovateľ v čase predloženia veci dovolaciemu súdu už vedel.

122. Nemožno akceptovať tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého námietku zaujatosti oboch sudcov nemohol reálne uplatniť preto, lebo nemohol vedieť, v akom zložení bude senát dovolacieho súdu na neverejnom zasadnutí rozhodovať. Ústavný súd pritom vychádza z tvrdení právneho zástupcu sťažovateľa, ktorý uvádza, že po predložení spisu dovolaciemu súdu mohol zistiť iba spisovú značku, ktorá bola veci v dovolacom konaní pridelená. Nemohol však už sledovať prípadné zmeny, ku ktorým z rôznych dôvodov v zložení senátu mohlo dôjsť. Je nepochybné, že po zistení spisovej značky veci v dovolacom konaní obhajca sťažovateľa bez akýchkoľvek ťažkostí mohol ďalej zistiť z rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2018 presné zloženie dovolacieho senátu. Podľa zistenia ústavného súdu tak Dr. Hatala (ako predseda senátu), ako aj Dr. Kliment (ako člen senátu, resp. predseda senátu) boli v rozhodujúcom čase (ku dňu 24. augusta 2018) stálymi členmi päťčlenného dovolacieho senátu 2 Tdo V (pozri bod 105). Sťažovateľ mal preto všetky dôvody a možnosti na to, aby námietku zaujatosti oboch sudcov uplatnil, no napriek tomu tak neurobil. Jeho argumentácia by mohla byť relevantná iba v prípade, keby ku inkriminovanému dňu 24. augusta 2018 Dr. Hatala a Dr. Kliment stálymi členmi dovolacieho senátu 2 Tdo V neboli.

123. Možno konštatovať, že sťažovateľ povinne zastúpený v dovolacom konaní advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom zostal pasívny a nevyužil možnosť namietnuť zaujatosť Dr. Hatalu a Dr. Klimenta.

124. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

125. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

126. Nevyčerpanie právnych prostriedkov priznaných zákonom na ochranu základných práv a slobôd zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti a je dôvodom na jej odmietnutie už v štádiu predbežného prerokovania. Pokiaľ rozhodujúce skutočnosti, z ktorých sa dá záver o nevyčerpaní právnych prostriedkov vyvodiť, vyjdú najavo (resp. stanú sa zrejmyými a nepochybnými) až v štádiu konania vo veci samej (po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie), zakladá to dôvod na nevyhovenie ústavnej sťažnosti.

127. Skutočnosť, že sťažovateľ očakával, že Dr. Hatala a Dr. Kliment sami oznámia vlastnú zaujatosť (k čomu však nedošlo), nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, na základe ktorého by ústavný súd mohol námietku nesprávneho zloženia senátu dovolacieho súdu meritórne skúmať i napriek tomu, že sťažovateľ sám možnosť namietať zaujatosť týchto sudcov nevyužil.

K namietanému nesprávnemu zloženiu senátu odvolacieho súdu

128. Námietky sťažovateľa vyplývajú z bodov 35 a 36.

129. Predseda najvyššieho súdu nezaujal k tejto námietke sťažovateľa žiadne stanovisko.

130. Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na ustanovenia § 132 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde i túto námietku sťažovateľa treba považovať za neprípustnú, pretože v čase podania dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu o ním tvrdenom nesprávnom zložení senátu odvolacieho súdu už vedel, a mohol preto túto námietku uplatniť v rámci podaného dovolania, čo sa však nestalo.

131. Okrem toho odvolací súd konal a rozhodol na verejnom zasadnutí, čo znamená, že sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi nič nebránilo námietku nesprávneho zloženia senátu odvolacieho súdu osobne uplatniť priamo pred odvolacím súdom, k čomu však podľa všetkého tak isto nedošlo.

132. Keďže sťažovateľ nevyužil zákonom mu dané prostriedky na obranu jeho práv v konaní pred všeobecnými súdmi (hoci tak mohol urobiť), nebolo možné ani tejto jeho námietke vyhovieť. Treba tiež dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že nesprávne zloženie senátu odvolacieho súdu nenamietal v odvolacom a dovolacom konaní z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd túto námietku meritórne riešil s poukazom na ustanovenie § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

K namietanému nesprávnemu zloženiu senátu špecializovaného súdu

133. Sťažovateľove námietky vyplývajú z bodov 37 a 38.

134. Predseda najvyššieho súdu nezaujal k tejto námietke sťažovateľa nijaké stanovisko.

135. Keďže námietku nesprávneho zloženia senátu špecializovaného súdu sťažovateľ uplatnil v podanom dovolaní, dovolací súd na ňu v uznesení sp. zn. 2 Tdo V 7/2018 z 25. mája 2020 pomerne rozsiahlo reagoval (pozri body 81 až 83).

136. Ústavný súd konštatuje, že na podrobnú protiargumentáciu najvyššieho súdu uvedenú v dovolacom uznesení sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti, resp. v replike na vyjadrenia najvyššieho súdu nijako konkrétne nereaguje, teda protiargumentáciu najvyššieho súdu nevyvracia, ba ani nespochybňuje. V podstate iba opakuje svoje predchádzajúce tvrdenia a závery bez toho, aby na protiargumentáciu najvyššieho súdu akokoľvek konkrétne reflektoval.

137. Za uvedeného stavu ústavný súd nemá zo strany sťažovateľa dostatočný argumentačný podklad, vo svetle ktorého by mohol závery najvyššieho súdu podrobiť meritórnemu preskúmaniu.

K ostatným uplatneným námietkam

138. Sťažovateľ namieta diametrálne odlišné názory špecializovaného súdu vyslovené v uznesení o odmietnutí obžaloby oproti jeho záverom uvedeným v konečnom rozsudku (pozri body 4 a 5). Dovolací súd sa touto námietkou sťažovateľa podrobne zaoberá (pozri bod 79).

139. Ďalej sťažovateľ namieta nestanovenie zásadných limitov dokazovania a ignorovanie jeho dôkazných návrhov zo strany špecializovaného súdu (pozri body 6 až 8). Dovolací súd rozoberá konkrétne okolnosti súvisiace s dôkaznými návrhmi a s rozhodovaním o ich vykonaní, resp. nevykonaní (pozri body 75 až 78).

140. Potom sťažovateľ namieta nezákonnosť kľúčového dôkazu, ktorým bol obrazovo-zvukový záznam, o vykonaní, resp. nevykonaní ktorého sa včas nerozhodlo, a to v súvislosti s teóriou „ovocia z otráveného stromu“ (pozri body 9 až 12). Dovolací súd dáva na tieto námietky konkrétne podrobné odpovede (pozri body 85 až 88).

141. Sťažovateľ tiež namieta svojvoľné a neoprávnené upravovanie skutkovej vety bez návrhu prokurátora, nedôveryhodnosť svedkyne Z [REDAKOVANÉ] a ďalších svedkov, ako aj neúplné a nepresvedčivé hodnotenie dôkazov (pozri body 14 až 28). Stanovisko dovolacieho súdu k týmto námietkam vyplýva z bodu 97.

142. Okrem toho sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie zisteného skutku (pozri bod 19). Názory dovolacieho súdu v týchto súvislostiach vyplývajú z bodov 90 až 96.

143. Ústavný súd konštatuje v súvislosti so všetkými námietkami uvedenými v bodoch 138 až 142, že sťažovateľ ich uplatňuje bez toho, aby akokoľvek reflektoval na konkrétnu vecnú protiargumentáciu dovolacieho súdu k jednotlivým námietkam. I tu preto platí, že sťažovateľ sa nesnaží protiargumentáciu dovolacieho súdu vyvracať, ba ani len spochybňovať, pretože iba opakuje tvrdenia, s ktorými sa dovolací súd vysporiadal.

144. Sťažovateľ napokon namieta poskytnutie nenáležitých výhod svedkyňi Z [REDACTED] a svedkyňi B [REDACTED], a to po právoplatnom skončení trestnej veci sťažovateľa a po jeho nástupe do výkonu trestu (pozri body 40 až 43).

145. V súvislosti s touto námietkou ústavný súd zdôrazňuje, že ku sťažovateľom namietaným skutočnostiam došlo po právoplatnom ukončení jeho trestného stíhania. Ak je sťažovateľ toho názoru, že ide o také nové skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na správnosť, resp. zákonnosť právoplatného rozsudku, potom má k dispozícii príslušné opravné prostriedky v rámci konania pred všeobecnými súdmi.

146. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti dospel ústavný súd k záveru o nevyhovení ústavnej sťažnosti.

147. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2021

Peter Molnár
predseda senátu